Με ... μάσκες; (Κ. Γ. Παπαδημητρακόπουλος)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 11 Φεβρουαρίου, 2010

Συνηθίσαμε να μιλάμε για μάσκες ή να τις θυμόμαστε κατά την περίοδο της αποκριάς. Λάθος! Οι μάσκες δεν έρχονται μια φορά τον χρόνο και για διασκέδαση. Τις μάσκες τις έχουμε πάντοτε μαζί μας, όλοι! Τις φοράμε κάθε μέρα. Δεν τις αποχωριζόμαστε! Δεν είναι το χαρακτηριστικό γνώρισμα της αποκριάς, όπως νομίζουμε, αλλά κι αυτής της καθημερινότητάς μας ή και της εποχής μας, αν θέλετε. Γιατί; Μα η μάσκα έρχεται πάντα να κρύψει ό,τι θέλουμε να μη φαίνεται, να μας δείξει διαφορετικούς, συνήθως καλύτερους, να μας βοηθήσει να ξεγελάσουμε, να παραπλανήσουμε, κάποτε δε και να εξαπατήσουμε τον άλλο. Σε κάθε περίπτωση κρύβει την αλήθεια για το τι πράγματι είμαστε, είναι τελικά **το σύμβολο της υποκρισίας**!

Καθαρές κουβέντες! Τις μάσκες (κι όχι τη μάσκα!) τις φοράμε, λίγο ως πολύ, σαν τα … ρούχα μας! Δηλαδή, παντού και πάντοτε και με διάφορα αξεσουάρ! Δεν είναι μόνο οι μεγάλοι ή οι πολιτικοί, όπως κάποιοι υποστηρίζουν, ούτε κάποιοι παράνομοι και καταζητούμενοι που μεταμφιέζονται. Είναι και οι μικροί, είμαστε όλοι! Ανάλογα του τι θέλουμε να φαινόμαστε, τι θέλουμε να κρύψουμε, που πηγαίνουμε, ποιούς θέλουμε να «κερδίσουμε», τι ζητάμε να επιτύχουμε! Είναι μια μόνιμη κατάσταση, έγιναν τρόπος συμπεριφοράς…

Πίσω από τις μάσκες κρύβεται ο φίλος, ο συμμαθητής, ο συνάνθρωπος! Κρύβεται η υστεροβουλία, η ψευτιά, η ιδιοτέλεια, η εκμετάλλευση, η πονηρία, ο δόλος, ακόμη και η χαιρεκακία! Σε κάθε περίπτωση κρύβεται η γνησιότητα. Γιατί δείχνει τάχα την ειλικρίνεια, την αγάπη, τη συμπόνια, τη χαρά, τον ηρωισμό, την ανθρωπιά, το ενδιαφέρον, αλλά και τον φιλάνθρωπο, τον καλό χαρακτήρα, την εξαιρετική προσωπικότητα, τον Θεοσεβή, τον Χριστιανό, τον ενάρετο, την αλήθεια, ενώ (ποτέ) δεν είναι… Οπότε τι κρύβεται τελικά; Μα ο χειρότερος εαυτός μας. Ναι!

Σκεφθείτε το, φίλοι! Πόσες φορές πήγαμε να συμπαρασταθούμε σε κάποιον, ενώ μέσα μας δεν το πιστεύαμε; Πόσες φορές είπαμε «συγχαρητήρια» και «μπράβο» σε κάποιον άλλο, ενώ μέσα μας αισθανόμαστε εντελώς το αντίθετο; Πόσες φορές δεν πήγαμε χαμογελαστοί και «αεράτοι» κάπου, προκειμένου να επιτύχουμε τον σκοπό μας; Να γιατί ο Βίκτωρ Ουγκώ έλεγε: «Όλα είναι ένα διαρκές καρναβάλι»!

…

Αλλά μάσκες δεν φορούν μόνο οι άνθρωποι, ως πρόσωπα. Φορούν και πολλά

πράγματα του καιρού μας, πολλές θελκτικές καταστάσεις του σήμερα. Η «ωραία» τηλεόραση, το θέαμα που υποτίθεται ότι θα μας ψυχαγωγήσει, τα «κεφάτα» κέντρα της διασκέδασης, η «ανάλαφρη» μουσική, το έντυπο που γοητεύει, η παρέα που συγκινεί, το τσιγάρο, το αλκοόλ και οι ναρκωτικές ουσίες, που σου υπόσχονται ότι θα νοιώσεις αλλιώς!

Ωραίες φαίνονται οι μάσκες, πολύ ωραίες όλες τους. Εξάλλου γι' αυτό και τις χρησιμοποιούμε. Ωστόσο είναι βραχύβιες, πρόσκαιρες, στα σίγουρα προσωρινές. Όσο και το ψέμα που συμβολίζουν! Κι αν είπαν πως «το ψέμα δεν ζει για να γεράσει», γιατί κάποιος μπορεί να … γεράσει εξαπατώντας μόνιμα τους άλλους; Ναι, ποτέ καμιά μάσκα δεν μένει αιώνια στο πρόσωπο κανενός, αργά ή γρήγορα πέφτει, οπότε και στο τέλος η αλήθεια λάμπει. Το πρόσωπό μας, το πραγματικό μας πρόσωπο, αποκαλύπτεται πλήρως. Κι αλλοίμονο αν αυτό είναι άσχημο, τραγικό, φοβερό ή αποκρουστικό ή τέλος πάντων αυτό που έδειχνε. Υπό την έννοια αυτή πάντοτε μας αμαυρώνουν, μας υποβιβάζουν, μας ταλαιπωρούν και μας εκθέτουν!

Μου άρεσε πολύ τούτος ο λόγος του συγγραφέα Ραλφ Έμερσον: «Η κοινωνία είναι ένας χορός μεταμφιεσμένων, όπου όλοι κρύβουν τον πραγματικό τους χαρακτήρα, και ταυτόχρονα τον αποκαλύπτουν κρυπτόμενοι»! Το προσέξατε αυτό το τελευταίο; Δέστε κι αυτό που είπε ο Ιρλανδός συγγραφέας Όσκαρ Ουάϊλντ: «Ο άνθρωπος είναι λιγότερο ο εαυτός του, όταν μιλάει ως ο εαυτός του. Δώσ' του μια μάσκα και θα σου πει την αλήθεια»! Άραγε το σκεφτήκαμε ποτέ αυτό, δηλαδή το πόσο αποκαλυπτόμαστε εκεί που νομίζουμε πως … με τη μάσκα κρυβόμαστε;

Κι ένας άλλος συγγραφέας, ο Ιταλός Τσέζαρε Παβέζε, τόνισε τούτη την αλήθεια: «Τα τελευταία χρόνια της ζωής, είναι σαν το τέλος ενός πάρτι μασκέ, τότε που πέφτουν όλες οι μάσκες»! Τί σας θυμίζει; Μα το ότι τίποτα τελικά δεν μένει κρυφό στα μάτια του Θεού, αυτός δεν εξαπατάται από τις ψευτιές και τις υποκρισίες μας, και στο τέλος, τότε που θα φύγουμε από τούτη τη ζωή, όχι μόνο όλα θα αποκαλυφθούν, αλλά και θα αμειφθούμε όπως και με ό,τι πρέπει.

… Ναι, η μορφή μας με όλα αυτά μπορεί να αλλάζει, όχι όμως και το βάθος του εαυτού μας, η ρίζα του, η φύση του. Και κάτι ακόμη. Ο Χριστός, εκείνο που στηλίτευσε μοναδικά ήταν η υποκρισία. Συγχώρησε κάθε αμαρτία, έδειξε κατανόηση σε κάθε αμαρτωλό. Όχι όμως και την υποκρισία, όπως εκείνη των Φαρισαίων. Γιατί απλούστατα ως αμαρτωλός, υπάρχει περίπτωση να καταλάβεις το σφάλμα σου και να μετανοήσεις. Ως υποκριτής, ποτέ!

Λοιπόν, αφού αυτή είναι η φύση της μάσκας, τότε γιατί τη χρησιμοποιούμε; Αφού μας «βολεύει» τόσο λίγο, όσο και το ψέμα, πόσο μας χρειάζεται πραγματικά; Αφού την φορούν όλοι και όλα, γιατί δεν είμαστε υποψιασμένοι, οπότε και μας εξαπατούν; Σαφώς με τις μάσκες, παίζεται το παιχνίδι της αμαρτίας, με τον πιο «ωραίο» και

παραπλανητικό τρόπο ή είναι τελικά η ίδια η αμαρτία;

Κάτω οι μάσκες, λοιπόν! Θέλουμε να αναπνεύσουμε! Να απελευθερωθούμε από την υποκρισία και την μόνιμη ψευτιά! Είπαν: «Η πιο σημαντική ελευθερία είναι να είσαι αυτό που είσαι πραγματικά»!

Κωνσταντίνε, βγάλε γρήγορα και τις δικές σου…. Μπορείς;

(Πηγή: Από άρθρο στον «Ορθόδοξο Τύπο» 5/2/2010)